

A HANGJELZÉS FELELŐSSÉGE

Választottak vagyunk. A választottak maguk választották küldetésüket Istenünk minden embert kiválasztani akaró rendjében. A meghívottak tömegéből kiváltunk és a jézusi hangra figyelően igyekszünk gondolkodni és élni. Sajnos ez nem tett automatikusan szentebbé, okosabbá bennünket más Istent keresőkhöz képest. Minden keresés új elbizonytalanodást szül, minden neki buzdulás új elégedetlenséget eredményez. Mindezek ellenére felelősségünk át nem ruházható, sem az utánunk jövőkre, sem a mai gátló tényezőkre. Mentesség sokféle lehet, de mentesség a vállalt küldetés alól nincs.

A jézusi hangot választottuk. A hangnak hangoznia kell, fülbe sűgva, háztetőkről, akár alkalmas, akár nem. Közöttünk általános hangkötelezettség van érvényben. Az érvényben levést nem csökkenti a kérdőjelek, a sikertelenségek sokasága. A választott dolga, hogy „tévedt, sújtott embertársinak / Irányt adjon, s erőt, vigasztalást.”- amint ezt Vörösmarty írta. Mit csináljunk, ha az embertársak más szövegekre vevők és nem a miénkre? Elég-e a hűséghez annak a tudata, hogy amit Jézustól tanultunk az emberhez méltó, értelmes életalakítás, minden ellenerő ellenére? Van-e erőnk vállalni az ellentmondást: amint azt Deák Ferenc írta: „Tudtunk reménytelen ügyért is reménykedve küzdeni.” Egy szent megszállotról el tudom képzelni a töretlen célra-tartást. A kis emberről, az átlag emberről azt tudom elképzelni, amit magam tapasztalok: erőforrás, hogy vannak egyfelé néző testvérbarátaim /második kötelékem/, van hitetlenül is hinni akaró égre tekintésem /lelki életem/ és van jézusi tájékozódásra hajlandó szellemi életem. Attól pedig óvakodom, hogy magamat a nálam nagyobbakhoz hasonlítsam, nehogy ál-alázatból elnémuljon a személyesen rám bízott és magam vállalta hang. Ha kell önvédelemből is őriznem kell a belső hangot, mely enyém is, meg nem is, hogy elérhető legyen számomra az élet, mint azt Kányádi Sándor írja: „Vannak vidékek legbelül, ahol a keserű számban édessé ízesül.” /Előhang/.

Hangzavarban élek. Most nem érdekel a világ csábító reklám hangja, nem érdekel még a jóra valóknak látszó hangja sem. A magunk bokros, „gyökeres” hangzavara érdekel. Az összhangzattan tantárgy a szakiskolákban. Ilyen végzettségünk nincs. Van helyette prófétai hevületünk, egyéni kutatásunk és meglátásunk, és vannak határozott kijelentő mondataink. Összhang helyett szép és egyéni kövületeink vannak. Szépek, egyéniek, lelkesek, de kövületek. Kövület számomra minden, ami nem hordozza az élet jelenségeit. Az élet ismérvei: szellemi kereső építkezés, kihívásokra való érzékeny válaszképesség, helyváltoztatásra, életforma változtatásra való nyitottság, létszámbeli szaporodás, minőségi életre való tudatos törekvés és hirdetési elkötelezettség. Amelyik életjelenség csak szándékban van meg, az még nem élet, de remény az életre. Ami már csak a papiroson van meg, az már kövület, amit majd bogarászhatnak az utánunk jövő történészek, ha látnak benne fantáziát. Hangzavarnak élem meg, mikor valaki nekem akarja kitalálni, hogy mit kellene csinálnom, miközben maga éli az ő fellegvári külön bejáratú életét. Hangzavar számomra az is, ha mindenki elmondja a maga önálló és egységes nagy gondolatát, de a rugalmas nyitottság éltető szerénységének megnyilatkozása nélkül. Hát igen, a közösségvezetőkől harmonikus kórust csinálni embert próbáló karnagy feladat. Lehet, hogy karnagyokból nem is lehet kórust csinálni? Lehet, hogy a közösségvezetésbe beleőszültekből nem lehet hagyományos felvevő közösséget csinálni? Ha így állna a dolog, akkor azt kell csinálni, amire alkalmasak lehetünk.

Éltető harmóniára van szükségem. A jézusi hangra szövetkeztünk, hát lássuk: ki, mit olvas, ki, milyen értéket talált, ki mit csinál a közösségeiben, ki hogyan szereti-küzdi meg családjá életét, ki miben szorul segítségre, ki miben kapott erőt...vagyis ki hogyan éli meg a maga karmesteri életét? Vörösmarty széles öleléssel írta: „Testvéreim vannak számos milliók!” Én megelégszem azzal, hogy testvéreim vannak, kikkel együtt munkálkodom az Isten Országáért. Ezekkel vagyok egy-egy kisközösségben, ismerem őket és ők is ismernek engem. A velük való találkozás nem gyomorgörcs, nem munka, hanem megmerítkezés gondolatokban, sorsokban. Az évek múlásával „egyszer elcsitul az emberben a kamaszdölyf” /Shaffer Erzsébet/ és már nem legyőzni akar, csak belékarolni, már nem a maga képére akar formálni, csak eltanulni a jézusibb hanghatás számára hatékonyabb fogásait.

Éltess bennünket Atyánk, hogy éltetni tudjuk mi is egymást és a reánk figyelőket